

Şehrin Kalbi

– BENGÜL.A. · 23 Temmuz 2021

Ara sokaklarda saklı olduğunu düşündüğüm şehrin kalbini arayışa çıkıyorum. Gece boyu kapaklarında kazı çalışması yapan işçilerin azmine eşlik eden gözlerim, uyanık kalmayı tercih etti. Gün ışıır ışımaz düştüm yollara ben de. Tüm dükkânlar kapalı, şehrin üzerine uykunun ağırlığı serilmiş. Tek tük insanlar var bakışları hep kaldırım taşlarında. Neden dimdik karşıya bakarak yürümez ki bu insanlar. Çalışmanın ağırlığı mı binmiştir ilk ışıklarla omuzlarına? İleriki yolda bir sabahçı kahvesi olacaktı. Dünden beri bir lokma koymadım ağzıma. Midemin sesi, usta bir orkestranın nefesinden dökülen ezici bir ezgiye dönüşmeye başladı. Evden çıkarken hiç dikkat etmemiş olmama rağmen üzerime giydiğim siyah elbise tüm gün dolaşmaya uygun. Ya parlak, abiye elbisemi tercih etseydim. O zaman ne yapardım? Mis gibi simit ve çay kokusu geliyor burnuma. Takip ediyorum o kokuyu. Girişe yakın boş masalardan birine geçip oturuyorum. Yeni yetme bir oğlan hemen yanıma geliyor. Çay ve simit söylüyorum. Yüzümde tatlı bir tebessüm sağıma soluma bakarken sırtkan arsızlığıyla geçkin yaşlarda bir adamın gözlerini, upuzun elbisemin kapattığı bacaklarıma diktğini görüyorum.

Kendimi tutamayıp:

“Ne var? Neye bakıyorsun öyle?”

“Hiç... Hiçbir yere...”

“Geldiğimden beri gözlerin bacaklarımda. Upuzun elbise giymişim, ne görmeye çalışıyorsun ya da ne gördün de bu aleni arsızlığın?”

Cevap veremiyor pişkin pişkin sırtarak etrafına bakınıyor sadece. Yeni yetme oğlan araya girip adamı kahvehanenin dışına çıkarıyor. Dışarıda uzun uzun bir şeyler konuşuyor çocuk. Adamın pek de anlar gibi bir hali yok. Alık alık bakıyor yalnızca. Az sonra geriye dönen çocuk:

“Abla çok özür diliyorum sizden. Lütfen kusura bakmayın. Bu adam işsiz güçsüz, her gün gelir insanları huzursuz eder. Hele de kadın geldi mi sorma! Ben size bir Türk kahvesi yapayım. İkramımız olsun.”

Kahveden bir yudum alıyorum. Kokusu, tadı bir başka geliyor bana. Kendime getiriyor beni, insanlara karşı şefkatli bir anlayış yüklüyor kalbime.

“Ellerine sağlık. Çok iyi geldi kahve. Sen kaç yaşındasın?”

“On altı abla.”

“Okuyor musun peki? Buranın sahibi nerede?”

“Okuyorum abla, liseye gidiyorum. Sahibi amcam olur. Evindedir uyuyordur şimdi. Hayırdır abla neden sordun?”

“Hiç canım, öylesine.”

Hesabı ödeyip sahile inen yokuşa doğru yürüyorum. Hafif dokunuşları omuzlarımı gıdıklıyor rüzgârın. Yavaş yavaş insanlar sokaklara dökülmeye başlıyor artık. İşe gidenler, gezmeye gidenler, benim gibi nereye gittiğini bilmeden gidenler... Sahil boyu yürüyüşe çıkan kadın ve adamları izlemeye başlıyorum. Fazla kilolar, şeker, tansiyon, genç kalmak ya da sadece spor yapmış olmak için spor yapmak... Hayatımın hiçbir evresinde spor yapmadım. Yapamadım daha doğrusu devam ettiremedim. O yüzden şehrin kalbinin parçalarından bir belki de bu spor yapan bir şeyleri devam ettirebilme azmini gösteren insanlardır.

Gürültülü bir genç kız topluluğunun yanından geçerken kendimi fazlaca olgun ve bilgin hissediyorum. Hızla akan bir nehir gibi geçip gidiyorlar yanımdan. Sahilin kalabalığı beni ara sokakların dehlizine çekiyor. Karşıdan ince, orta boylarda, sivri yüzlü bir genç geliyor. Geçip gidişinin ardından başka bir genç daha görüyorum. Az önceki gence benzeyen bir genç bu da. İlerledikçe yol boyu birbirinin tıpa tıp aynı olan gençlere rastlıyorum. Başka bir sokağa saptığımda şişman, kel ve sevimsiz mizaçlı adamlar çıkıyor karşıma. Bu insanlar nasıl oluyor da bu kadar çok birbirine benzemeyi başarabiliyor hayret ediyorum. Gözleri benziyor, yüzleri, ağızlarını hareket ettirişleri, ellerinin uyumsuzluğu, kelimeleri kullanım tarzları benziyor. İlk bakışta anlaşılmasa da bazen, eninde sonunda bir yerlerden tanış çıkıyor benzerlikleri.

Benzer erkekler mahallesinden kaçıp uzaklaşıyorum. Uzun uzun iplere çamaşırların asıldığı bir cadde var karşımda. Korkusuzca dalıyorum uzak, yakın, tekinsiz demeden. Sabun kokusu içime işliyor. Bembeyaz çamaşırlara dokunmadan edemiyorum ellerim. Aralarında köşe kapmaca oynuyorum bir çocuk gibi kendimle. Üçüncü katın balkonundan bir kadın bakıyor. Tam bir şeyler söylemek üzere açarken ağzını, uzaklaşıyorum en hızlı koşuşumla. Soluğumu ayaklarımdan veriyorum kesilmesin diye. Güneş iyice tepeye çıkmışken başımda hafif bir dönme hissediyorum. Gözüm kararır kararır beyazlaşıyor. Tutunacak bir yer lazım bana. Oturup dinlenilecek, ömürler boyu dönüşlerimi geçirecek.

Sol yanımdaki kafeye giriyorum görmeden sadece hissederek oturuyorum en ferah yere. Soğuk bir limonata söylüyorum. Bir dikişte bitirip ikincisini söylüyorum. Biraz olsun kendime gelmemi sağlıyor. Yanına biraz da kurabiye getirmesini söylerken ki açlığıma şaşıyorum. Üç gün yemek yemeyi unuttuğum zamanları bilirim. Şehrin kalbini aramak iştahımı kabarttı anlaşılın. Etrafıma göz gezdirirken duvarların boydan boya saatlerle bezeli olduğunu görüyorum. Bu kadar saati neden toplamışlar hayret ediyorum. Tik taklarından insanın başı ağrır, duramaz, kalkar gider. Ama aksine öyle bir kalabalık ki

içerisi. Masaların üzeri, yerler, tezgâhlar her yanımız saat dolu. Zamanın akıp gidişini her an zihnimize canlı tutmak ister gibi durmadan hatırlatıyor kendisini saatler.

Masamdaki saatin sıcaktan eriyip yere akışını seyrettikten sonra kalkıyorum bu zamanlı kafeden. Çıkmadan önce saatin kaç olduğunu soruyorum garsona.

“Siz kaç olmasını isterseniz o.” diyor.

Kaldırıma adımımı attığım an zamanı olmayan bir yorgunluk hissediyorum. Şehrin kalbini aramak anlamsız geliyor birden. Şehrin kalbi dediğim, hangi sokağa sapsam hangi kalabalık caddelerde dolaşsam o belki de.

BENGÜL ALKAN